

LBRIS

We know
books

Și la început a fost întunericul

Raul Popescu

Raul Popescu – Și la început a fost întunericul

© 2022 Casa de pariuri literare
www.cdpl.ro | editura@cdpl.ro

editor: un cristian
producție: Tudor Bogdan Alexandru
DTP | copertă: Paul Burcia

© Alexandru Acea, pentru ilustrația de copertă

Typefaces Warnock Pro, Designer Robert Slimbach, Adobe Systems Incorporated
Tipărit la Metropolis, Oradea

0 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

POPESCU, RAUL

Și la început a fost întunericul / Raul Popescu.

– București: Casa de pariuri literare, 2022

ISBN 978-606-990-505-0

821.135.1

casa de pariuri literare

Se spune că atunci când mori, ți se relaxează sfincterele și ți se scoală mai tare ca niciodată în viață. Sufletul se transformă într-o ultimă expirație, ca și cum te-ai grăbi să părăsești, cu acea ultimă răsuflare zgomotoasă, lumea asta, care nu ți se mai pare în niciun fel.

Un bărbat apăruse deodată în fața mea, sau așa mi se părea. Nu-i vedeam chipul. Capul lui se mișca rapid, bezmetic, ca o jucărie stricată, de la stânga la dreapta și invers. Nimic ciudat, mi-am spus. Auzeam în jurul meu mai multe voci, niște șoapte îndepărtate, dar nu vedeam pe nimeni.

„Să-mi bag pula, asta mai lipsea!” am reușit să disting, la un moment dat, din mulțimea de voci.

Capul bărbatului din fața mea s-a oprit după un timp din mișcarea aceea amețitoare. Avea un chip care îmi părea cunoscut, dar nu-mi aminteam de unde. Niciodată memoria mea nu a fost prea bună.

Vocile deveniseră și mai slabe.

Undeva, departe, se auzea o sirenă. Poliția sau ambulanța. Sau pompierii.

Zgomotele obișnuite ale orașului, mi-am spus și m-am simțit mai bine.

„Nu mă recunoști, nu-i așa?”

Nu, nu-l recunoșteam. Nu-mi venea în cap niciun nume, nimic. Deodată s-a făcut foarte frig.

„Unde sunt?” l-am întrebat.

Nu vedeam nimic în jurul meu. Era un întuneric dens, sufocant, ca o vopsea groasă, în care mă tot scufundam. Îl vedeam doar pe bărbatul din fața mea. Mic, cu un cap oval și chel. Era îmbrăcat cu niște blugi uzați, spălăciți și cu un tricou de o culoare incertă, care se întindea caraghios pe o burtă umflată. Nimic ciudat, mi-am spus.

Atunci când mori, sfintele ți se relaxează. Te caci pe tine. Nu știu de ce nu-mi ieșea din minte acest gând: Atunci când mori, sfintele ți se relaxează și ți se scoală mai tare ca niciodată în viață.

Eu nu eram mort. Nu încă. Eram tânăr. Aveam 27 de ani. Cel din fața mea era, mi-am amintit deodată, taică-meu. Ultima dată când l-am văzut aveam 9 ani.

Era o zi de primăvară, parcă. În minte îmi reveniseră băncile alea scorjite, vechi, scrise cu pixul, cu lemnul încrustat cu diverse inițiale, unde tot timpul mirosea a motorină. Bică, prietenul meu cel mai bun de-atunci, un copil blond, tuns scurt, îmbrăcat într-o uniformă școlară cu sacou și pantaloni negri, cu o cămașă cu pătrățele mici, albastre, cerceta atent niște mașinuțe colorate – verzi, galbene, albastre, roșii – pe podeaua de lemn a clasei. Erau mașinuțele aduse de taică-meu. La un moment dat, Bică a împins spre mine una dintre ele. M-am aplecat și am împins mașinuța înapoi spre Bică. Îmi plăceau.

„Ți le dau ție”, i-am spus lui Bică.

„Sunt faine, dar sunt ale tale. Ți le-a adus taică-tău.”

Mă așteptase în curtea școlii, în timpul unei recreații. L-am văzut. Nu l-am recunoscut, ca și acum, dar știam că e el. Am fugit. Așa mi-a spus maică-mea. Când îl văd pe taică-meu să fug. A venit învățătorul în clasă și m-a strigat. Mi-a spus că a venit taică-meu și dacă vreau să-l văd, e afară, mă așteaptă. I-am spus că nu vreau. Mi-a dat o pungă cu jucării. Le-am împărțit colegilor. Mașinuțele au rămas la Bică. Ne-am dus în acea zi la el acasă și ne-am jucat cu ele.

„Ți-ai amintit”, mi-a spus bărbatul din fața mea.

„Da, mi-am amintit”, i-am răspuns.

Mi-era frică, dar nu mai aveam unde să fug. Tot ce puteam face era să privesc acel chip din fața mea.

„Taică-tău a murit”, mi-a spus unchiu-meu într-o seară când venise băut acasă la noi. Ca întotdeauna când era beat, îmi părea ceva mai simpatic ca atunci când era treaz. Își turna vin dintr-o sticlă pe care o adusesese cu el. Mereu își aducea ceva de băut. Chiar

dacă după-ai conducea până acasă. Avea bani și relații, știa că niciun polițist din oraș nu-i va face probleme.

„A murit acum trei luni, dar voi nu știți nimic. Stați încuiați în casă speriați și nu știți nimic”, a mai spus și s-a uitat cu o expresie de dispreț la mine și la maică-mea.

„A făcut infarct. L-au găsit întins pe jos în casa pe care o păzea.”

Dar taică-meu fusese inginer geolog, avea ceva bani, deși nu a plătit niciodată pensia alimentară. Cum să păzească o casă? De ce?

„Bă, ai moștenit apartamentul lui taică-tău”, a continuat unchiu-meu, uitându-se la mine cu un dispreț care atunci nu mai era chiar dispreț.

Mda... iar un apartament nu era o mașinuță pe care i-o puteam da lui Bică.

„Nu vrei să-mi spui nimic?” m-a întrebat bărbatul din fața mea care luase chipul lui taică-meu.

„Sper că nu moare aici!” s-a auzit o voce îndepărtată.

Din nou îmi venise în cap gândul ăla stupid: Atunci când mori, sfintele ți se relaxează și ți se scoală mai tare ca niciodată în viață.

Bărbatul din fața mea, care acum era, de fapt, taică-meu, și-a dus un deget la buze și s-a uitat în jur ca și cum ar fi comandat unor specatori invizibili să facă liniște.

Șșșș!

Și s-a făcut liniște, deși, în afara acelor voci, care ne întrerupeau din când în când, nu se mai auzea nimic. Dar așa părea. Că s-a făcut deodată liniște.

Capul bărbatului din fața mea începuse din nou să se miște de la stânga la dreapta și invers, așa, ca un bezmetic.

„Îmi pare rău”, am auzit deodată vocea bărbatului din fața mea.

De data asta vocea îmi părea cunoscută. În fața mea apăruse unchiu-meu. Era îmbrăcat cu o cămașă albă cu mânecă scurtă și un pantalon de stofă neagră. Era înalt și blond, dar încărunțise

devreme. Cămașa albă cu mânecă scurtă îi scotea în evidență mâinile groase, solide, de fost sportiv.

„De ce îți pare rău?” l-am întrebat.

„Că nu am fost niciodată cu adevărat un tată, am fost doar un om care a încercat să se descurce cât mai bine.”

„Și te-ai descurcat”, i-am răspuns.

„Nu am avut de ales. Trebuia să fiu respectat. Cu toții îmi știau numele. Știau că nu se pot pune cu mine. Aveam cinci magazine. Primul din oraș care avea o afacere atât de mare în acei ani.”

Cu câteva zile înainte să moară, din bărbatul de o sută de kile și de doi metri rămăsese o umbră de om. Diabetul și cancerul își făcuseră datoria.

Dar reușea să umble prin casă, să fumeze și să bea. Măinile și picioarele îi tremurau, nu-l mai ascultau. „Ce-o să vă faceți după ce-o să mor? Vai de voi!” ne-a spus mie și maică-mii când am trecut într-o zi pe la el. În ochi încă mai avea acea umbră de dispreț, dar amestecată cu un ușor regret.

Când bunică-mea i-a spus odată „Trebuie să-l ajuți pe băiatul ăsta, e nepotul tău și tac-su l-a lăsat”, el i-a spus „Ce prostie mai e și asta? Da' ce, sunt taică-său? Are tată, să-l ajute. Eu am copiii mei”. Și, într-adevăr, avea copiii lui.

„Nu-ți cer iertare.”

„Știu”, i-am răspuns.

„Să nu-ți fie frică.”

Știam că lui i-a fost frică.

Bărbatul din fața mea își duse un deget la buze.

Șșșș!

Dar era liniște. Nu se auzea nimic, deși mi se părea că există totuși ceva, dincolo de acea liniște, așa cum în vârful unui munte pustiu, dacă strigi, știi că va exista un ecou. Acel întuneric dens, sufocant, ca o vopsea groasă, în care mă tot scufundam, dispăruse fără să-mi dau seama când și cum se întâmplase asta.

Eram în grota mistrețului, cum numeam garajul devenit locul de băut al lui unchiu-meu, unde, pe unul dintre pereții lambrisați,

era atârnată o piele gri de mistreț. În fața mea, de cealaltă parte a unei mese lungi de lemn, era unchiu-meu. Fuma și bea vin sfredelindu-mă cu ochii lui albastru-verzui, așa cum o făcea mereu când ne întâlneam la el pentru o băută.

„Știi, îmi spuse, cred că într-o viață anterioară am fost stăpân de sclavi.”

„De ce crezi asta?” l-am întrebat.

Își întoarse capul spre câinele imens care se agita pe lângă gardul verde de sârmă ce-l separa de restul curții. Mereu mi-a fost frică de acel dulău, o corcitură bizară și înspăimântătoare. A făcut un semn și de undeva din curte a apărut nevasta de atunci a lui unchiu-meu, femeia cu care se însurase de curând. Trăiau împreună de vre-o patru ani. Aceasta a deschis o porțiță din îngrăditura de sârmă și a eliberat câinele, care a țâșnit și s-a dus țintă spre bărbat. Se gudura pe lângă picioarele lui, iar bărbatul, care acum era unchiu-meu, a început să urle niște comenzi. Câinele, derutat, nu știa cum să reacționeze decât îndepărtându-se puțin și dând din coadă. Totuși, nu mă slăbea o clipă din ochi. Unchiu-meu stătea în picioare cu paharul de vin într-o mână și cu țigara aprinsă în cealaltă.

„Îl vezi cum mă ascultă?” spuse râzând. „Îl vezi? Îi e frică.”

Îmi plăcea curtea aia, mai ales toamna. Atunci îl ajutam pe unchiu-meu să facă mustul, din care gustam prin noiembrie. Îmi plăceau frunzele alea împrăștiate prin curte, îmi plăcea să stau de vorbă cu el în grota mistrețului, în lungile seri de toamnă. Povești, bârfe, pe toate le spuneam tare, mai ales unchiu-meu, ca și cum ar fi trebuit să ne audă tot orașul, să știe că ne doare în cot de tot și toate. După moartea lui, ultima nevastă s-a încurcat cu un măcelar bețiv care și-a lăsat pentru ea soția și copilul. El stă acum în casa lui unchiu-meu, el iese acum dimineața în acea curte și mai mult ca sigur se lăfăie în grota mistrețului, cea plină de viață până nu demult.

Toate astea îmi treceau pe-atunci prin minte fără să mai fiu atent la ce se întâmpla în jurul meu.

Mi-am privit semnul de pe mâna dreaptă, un semn în formă de semilună, aflat lângă degetul mare. Bunică-mea mi-a spus că m-a mușcat, pe când aveam patru ani, Lili, câinele lui nenea Martin – *poate îți voi povesti vreodată, omule fără chip, și despre nenea Martin și, mai ales, despre livada lui la marginea căreia creștea iepuri în niște cuști de lemn cu ușițe de sârmă. Dar probabil tu știi povestea.*

Lili era o cățea mare și albă. Nimeni nu a vrut să-mi spună cum s-a întâmplat, iar amintirile mele de atunci sunt neclare și atât de îndepărtate.

Poate o să-mi spui tu, omule fără chip.

Știu doar că am tras o mamă de sperietură... Ovi, un prieten, băiatul cu care mă jucam în fața blocului aproape în fiecare zi, nu m-a crezut când i-am spus că la patru ani am fost mușcat de Lili.

„Minți. Ța e un câine rău, te-ar fi omorât.”

Ovi părea foarte serios, chiar ofensat. Toți copiii care treceau pe lângă curtea lui nenea Martin o știau pe Lili și le era frică de ea.

„Nu mi-a smuls nici măcar un deget”, am replicat privindu-mi plin de mândrie degetul mare de la mâna dreaptă.

Ovi și-a mușcat cu putere buza de jos.

„Tot nu te cred.”

„Ciudosule!”

„Mincinosule.”

L-am lovit cu piciorul în burtă.

Mă supăraseră, la fel ca atunci când am pornit pe Marea Sudului – *îți mai amintești expedițiile noastre, Ovi?* – și am vrut să fiu eu căpitanul navei cu care plănuiam să ajungem în ținuturile lui Barbă Neagră, despre care știam că a trecut și prin orașul nostru – *noi știam sigur asta, îți mai amintești, Ovi?* Voiam să-l provocăm la luptă și, după ce l-am fi învins, să-i scoatem amândoi ochii cu un fier înroșit în foc. Am fi rămas singurii pirați de temut din Marea Sudului, căci pirat orb nu s-a mai pomenit. Cu un singur ochi lipsă, da, dar nu orb.

Ovi era nemulțumit. Credea că el e cel mai bun pentru postul de căpitan. Băiatul ăla mă scotea mereu din sărite.

„Mincinosule! Nu te-a mușcat Lili! Nu te-a mușcat niciun câine!”, a mai urlat Ovi încă o dată.

L-am lovit din nou cu piciorul în burtă. Lupta noastră s-a oprit brusc când adversarul meu s-a chircit deodată cu o față deformată de durere.

„Ce faci, plângi?”

Gemea ca și cum un șarpe imens i s-ar fi plimbat prin stomac.

„Te-am învins în luptă dreaptă. Ce faci, plângi?”

Știam că Ovi mă va pări maică-sii, care îi va spune maică-mii, iar maică-mea în mod sigur îmi va da câteva scatoalce pentru ca altădată să nu mai lovesc pe nimeni. De altfel, așa s-a și întâmplat – *îți mai amintești, Ovi?*

Bărbatul din fața mea fuma și bea din paharul cu vin sfredelindu-mă cu ochii lui albastru-verzui. Câinele ăla imens nu mai era liber. Se agita, ca și mai înainte, pe lângă gardul verde de sârmă ce-l separa de restul curții.

„Ești a treia generație de intelectuali”, a spus deodată unchiu-meu. „Bunicu-tău a fost profesor universitar de muzică. Știi, nu? Profesor universitar, mă.”

Da, știam, mi-a mai spus asta de nu știu câte ori la beție.

„S-a încurcat cu femeia din casă, cu menajera, și l-a avut pe taică-tău, singurul lui copil, dar nu l-a recunoscut niciodată. A fost și la nunta lui taică-tău cu maică-ta. A lăsat niște bani și a plecat. Când taică-tău a intrat la geologie, s-a dus să-i spună lui taică-său. Atunci l-a gonit de la ușă. Taică-tău a crescut fără tată și a purtat numele maică-sii. Tu porți numele maică-sii, deși nu ai văzut-o niciodată. Dar ești a treia generație de intelectuali în familie, mă.”

Nu am spus nimic. Am băut din paharul cu vin. Mă simțeam amețit. Mi-era greață, dar îmi plăcea să stau acolo, în grota mistrețului, și să privesc curtea în mijlocul căreia se afla o masă rotundă și joasă de piatră, făcută de unchiu-meu dintr-un bolovan pe care-l găsisem

în excursiile lui nesfârșite prin munți. Nu voiam să plec de-acolo, deși bărbatul din fața mea, care acum era unchiu-meu, părea că se îmbătase și începuse să ațipească.

Atunci când mori, sfincterele ți se relaxează. Te caci pe tine. Îmi apăruse din nou în minte acest gând: Atunci când mori, sfincterele ți se relaxează și ți se scoală mai tare ca niciodată în viață.

2

Eu nu eram mort. Nu încă. Eram tânăr. Aveam 27 de ani și niciun rost pe lume. Citisem foarte multe cărți, dar nu învățasem nicio limbă străină. Îmi plăcea muzica, dar nu aveam ureche muzicală. Îmi plăcea să pierd timpul în fața laptopului, unde vedeam uneori și câte trei filme pe zi. Îmi plăcea să beau, dar nu rezistam la băutura. Îmi plăceau fetele, dar nu mă culcam prea des cu ele. Nu știam ce vreau să fac în viață. Eram tânăr. Aveam 27 de ani și niciun rost pe lume și îmi plăcea așa.

Nimic din tot ce mi se întâmpla nu îmi mai părea în niciun fel, nici măcar atunci când întunericul începuse să mă înconjoare din nou. Nu-mi era frică. Putea fi un vis, din care m-aș fi trezit dimineața doar cu un sentiment straniu, după care ziua avea să fie una normală, plină de fete străine și de certurile cu maică-mea. Poate mă voi îndrăgosti din nou de vreo fată pe care aș fi văzut-o pe stradă sau în autobuzul cu care mă întorceam acasă. Sau poate mă voi întâlni cu vreun fost coleg de facultate cu care voi bea câteva beri. Sau...

„Să nu mi-l lăsați aici! Să nu mi-l lăsați aici!” se auzi o voce îndepărtată de bărbat.

Am închis ochii. Poate atunci când îi voi deschide, mă voi trezi în camera mea.

„Să nu mi-l lăsați aici!”

Nimic ciudat, mi-am spus. Și am deschis ochii, dar nu m-am trezit în camera mea, ci în camera EI, cu geamul mereu deschis. Îi plăcea să simtă, după o partidă de sex, aerul rece. Ca întotdeauna, mă trezeam înaintea ei, iar atunci îi priveam corpul întins pe cearceaful alb. Pe spate avea tatuat un șarpe. Mi-a spus că e semnul ei zodiacal în horoscopul chinezesc. Așa citise undeva, într-o revistă. Era un șarpe încolăcit, cu capul ridicat privind atent spre un ceva